

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **T. Q. G.,** zast. JUDr. Jaroslavem Dospělem, advokátem, se sídlem Moskevská 373/37, Praha 10, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 8. 2021, č. j. MV-98447-6/SO-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 11. 2021, č. j. 63 A 13/2021 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 11. 5. 2021, č. j. OAM-13797-16/DP-2019, zamítlo žalobcovu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. g) téhož zákona, neboť byla zjištěna skutečnost uvedená v § 9 odst. 1 písm. g) tohoto zákona.

[2] Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

II.

[3] Žalobce se bránil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud vyšel ze skutkového zjištění správního orgánu prvního stupně o tom, že žalobce je evidován v Schengenském informačním systému (dále jen „SIS“) jako osoba, které má být odepřen vstup na území smluvních států podle čl. 96 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen „Schengenská prováděcí úmluva“). Z výpisů ze SIS ze dne 15. 2. 2021 a ze dne 11. 5. 2021 vyplývalo, že žalobce je veden jako nežádoucí cizinec pro období od 25. 3. 2019 do 25. 3. 2022, a že záznam o stěžovateli provedla Spolková republika Německo. Žalobce byl totiž rozhodnutím vydaným Svobodným hanzovním městem Hamburg vyhoštěn z území Spolkové republiky Německo na dobu 5 let, neboť jej cizinecká policie přistihla při výkonu nelegální práce a žalobce se prokázal cizím dokladem totožnosti.

[5] Krajský soud jako správný potvrdil postup správních orgánů, které ohledně záznamu o žalobci v SIS provedly konzultační a zjišťovací řízení. Zjištěné skutečnosti jsou pak dostatečným důvodem pro zamítnutí žalobcovy žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

[6] K jediné sporné otázce, již žalobce v žalobě nastolil, krajský soud uvedl, že v případě řízení o žádosti cizince o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se poslední věta § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců nepoužije, neboť ta se vztahuje pouze na situace, kdy je cizinci vydáno vízum opravňující pouze k pobytu na území. V daném případě se však žalobce na území České republiky nacházel na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

III.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel namítá, že krajský soud věc nesprávně posoudil, když ve shodě s žalovanou dovodil, že povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit nelze. Stěžovatel potvrzuje, že je veden v SIS jako osoba, které nelze umožnit vstup na území smluvních států Schengenské prováděcí úmluvy, ale pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, které mu nebylo zrušeno. Dne 12. 6. 2019 podal na území České republiky žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a proto se na něj nevztahuje právní úprava odepření vstupu na území, a to na základě § 9 odst. 1 písm. g) věty poslední zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel totiž žádal o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu jen na území České republiky.

IV.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se plně ztotožňuje se závěry uvedenými v napadeném rozsudku a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se předně zabýval kasačním důvodem uvedeným v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., přestože konkrétní námitky podřaditelné pod uvedený kasační důvod stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí. Bylo by však předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by řízení před krajským soudem bylo stiženo vadou, jež by mohla mít vliv na jeho zákonnost. Vady podřaditelné pod uvedený kasační důvod je totiž Nejvyšší správní soud povinen posoudit i tehdy, pokud je stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud předně připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit samotný obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76).

[14] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[15] Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností, jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné nebo jejich odůvodnění je vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a řada dalších).

[16] Jak již uvedeno, stěžovatel žádné konkrétní námitky, jež by bylo možno podřadit pod uvedený kasační důvod, netvrdil a ani Nejvyšší správní soud žádné takové vady napadeného rozsudku či řízení předcházejícího jeho vydání nezjistil. Krajský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, předestřel relevantní a ucelené právní závěry, které také dostatečně odůvodnil. Napadený rozsudek je srozumitelně a logicky odůvodněn a je z něho zřejmé, z jakých důvodů krajský soud neshledal žalobu za opodstatněnou a proč námitkám v ní uplatněným nepřisvědčil. Kasační soud neshledal ani jinou vadu řízení před krajským soudem, jež by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozsudku. S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, žádné vady řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil, a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[17] K samotné kasační argumentaci týkající se právního posouzení věci krajským soudem Nejvyšší správní soud předesílá, že i přes její poněkud nejasnou formulaci lze seznat, že stěžovatel nesouhlasí s výkladem § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců podaným krajským soudem.

[18] Podle § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, *policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je zařazen do informačního systému vytvořeného státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen "smluvní stát"), za účelem získání přehledu o cizincích, jimž nelze umožnit vstup na území smluvních států (dále jen "informační systém smluvních států"); to neplatí, je-li cizinci uděleno vízum opravňující pouze k pobytu na území.*

[19] Nejvyšší správní soud se podrobným rozborem § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, jeho původem a významem zabýval v rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 2 As 79/2010 - 79, na který ostatně odkazoval již krajský soud v napadeném rozsudku. Situace v posuzovaném případě je nicméně poněkud odlišná a o poznání jednodušší, než v odkazované věci. Stěžovatel byl v době podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Otázka povolení či odepření vstupu na území České republiky cizinci, kterému bylo uděleno vízum opravňující pouze k pobytu, se tedy neřešila. Přitom právě k této otázce, která ovšem pro daný případ nebyla relevantní, se vztahuje věta za středníkem obsažená v § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců. V projednávaném případě je tak třeba hledět na § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců a tento vyložit v souvislosti se všemi dalšími ustanoveními, na něž odkazuje již samotný výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a jež jednotlivě vyjmenovává i krajský soud v odst. 16. až 20. napadeném rozsudku [tj. § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců a § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a), § 56 odst. 1 písm. g) téhož zákona]. Platí tedy, že cizinci nelze povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit, pokud je zařazen do SIS, budou-li důsledky tohoto rozhodnutí přiměřené důvodu jeho vydání. Námitka stěžovatele, že se na něj nevztahuje právní úprava pro odepření vstupu na území za situace, kdy se již na území nachází, je tedy lichá. V nynějším řízení tak lze přisvědčit závěru krajského soudu o tom,

že výjimka z odepření vstupu cizince na území podle § 9 odst. 1 písm. g) část věty za středníkem zákona o pobytu cizinců, které se stěžovatel dovolává, není na jeho případ aplikovatelná.

[20] Nejvyšší správní soud ve výše odkazovaném rozsudku vyložil, že *„zařazení a evidence v SIS má pro cizince závažné důsledky týkající se jeho vstupu a pobytu na území členských států. Jedná se zejména o odepření vstupu na území smluvních států schengenského prostoru [čl. 5 odst. 1 písm. d) Schengenské prováděcí úmluvy, resp. čl. 5 odst. 1 písm. d) Schengenského hraničního kodexu], zamítnutí udělení víza [čl. 15 Schengenské prováděcí úmluvy, resp. čl. 32 odst. 1 písm. a) bod v) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009, o kodexu Společenství o vízech] či zamítnutí vydání povolení k pobytu (čl. 25 Schengenské prováděcí úmluvy). Schengenská prováděcí úmluva stanoví v čl. 25 členským státům postup v případě, kdy rozhodují o vydání povolení k pobytu cizinci vedeném v seznamu osob, jimž má být odepřen vstup. Před rozhodnutím je členský stát povinen konzultovat se státem, který záznam do systému pořídil, a přihlížík jeho zájmům; „povolení k pobytu bude vydáno pouze ze závažných důvodů, zejména humanitárních nebo z důvodů vyplývajících z mezinárodních závazků“ (čl. 25 odst. 1). V řízení o povolení k dlouhodobému pobytu je tedy příslušný orgán členského státu, který zjistí, že cizinec (žadatel) je v SIS veden jako osoba, které má být odepřen vstup, povinen konzultovat členský stát, který záznam pořídil. S přihlédnutím k zájmům tohoto členského státu pak může povolení k pobytu vydat pouze ze závažných důvodů.“*

[21] Není sporu o tom, že stěžovatel je veden v SIS jako osoba, které má být odepřen vstup a pobyt na území smluvních států, přitom ale v době podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byl držitelem platného povolení k pobytu na území České republiky. Na tuto situaci pamatuje čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy, podle kterého *„vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje smluvní strana, která záznam pořídila, smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu.“* (důraz přidán soudem)

[22] Tak tomu bylo i v posuzované věci. Správní orgán prvního stupně při zjištění, že je stěžovatel veden v SIS zahájil konzultační a zjišťovací řízení se Spolkovou republikou Německo, která záznam o stěžovateli v SIS pořídila. Po zjištění závažných důvodů, pro které byl stěžovatel zanesen do SIS, nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak než žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele zamítnout. Správní orgán prvního stupně však v nynějším případě nemohl stěžovateli pobytové oprávnění odejmout, neboť v době zjištění důvodů, které vedly k zařazení stěžovatele do SIS, již uplynula doba platnosti jeho pobytového oprávnění. Rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu stěžovatele má však do budoucna stejné důsledky, jaké by mělo odnětí pobytového oprávnění, a Česká republika tím dostojí svým závazkům plynoucím ze Schengenské prováděcí úmluvy.

[23] Krajský soud tedy při výkladu sporného § 9 odst. 1 písm. g) část věty za středníkem zákona o pobytu cizinců nepochybil, jestliže dovodil, že výjimka z odepření vstupu cizince na území se vztahuje pouze na případy, v nichž je cizinci uděleno vízum opravňující jej

pouze k pobytu na území. O takový případ se zde nejedná. Kasační důvod vyplývající z § 103 odst. 1 písm. a) tudíž také není naplněn.

VI.

[24] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalované jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu